

РЕШЕНИЕ

№ 114

гр. С., 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи
ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

при участието на секретаря Радиана Д. Андреева
в присъствието на прокурора М. Ил. М.
като разглежда докладваното от Яника Т. Бозаджиева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20221800600571 по описа за 2022 година

Производството е по гл. XXI за въззивен контрол по отношение на
постановена присъда, инициирано с протест и жалба против присъда № 8
/19.04.2022г., постановена по НОХД № 162/021г. по описа на РС С..

По силата на посочената по-горе присъда, съдът е признал подсъдимия,
както следва:

Признал е подсъдимия, О. А. О., роден на . год. в гр. С., българин, с
българско гражданство, осъждан, с висше образование, неженен, работещ на
длъжност „охранител“ във фирма „Ф. Д.“ - ЕООД, притежаващ лична карта с
№, изд. на 25.05.2018 год. от МВР - С. област, с постоянен адрес: гр. С., обл.
С., ул. „Н.“ № 3А ВИНОВЕН в това, че на 03.07.2018 год. около 11:30 часа в
гр.С., обл.С. на кръстовището на ул.„Х.Б.“ и ул.„Д. П.“ противозаконно е
пречил на орган на властта - на автопатрул при РУ - С. в състав мл. инспектор
М. Х. /мл. автоконтрольор/ и мл. инсп. М. Л. да изпълнят служебните си
задължения по Закона за движение по пътищата (да извършат проверка на лек
автомобил „Джип Чероки“ с рег. № . и неговия водач на осн. чл. 165, ал.2, т.1
от ЗДВП: „При изпълнение на функциите си по този закон определените от

министъра на вътрешните работи служби: т.1:имат право да спират пътните превозни средства, да проверяват документите за самоличност и свидетелството за управление на водача, както и всички документи, свързани с управляваното превозно средство и с извършвания превоз“), като осуетил извършването на проверката, напускайки самоволно мястото на което бил спрял от полицейските служители, потегляйки рязко и не спирайки с управлявания от него лек автомобил „Джип Чероки“ с рег. № ., въпреки подадените светлинен и звуков сигнал от обозначения служебен автомобил марка „КИА“, модел „СИЙД“ с рег. № . и предприетото преследване на водача от страна на служителите до навлизането му по черен път и земеделски земи, поради което и на основание чл. 270, ал. 1, вр. с чл.54 от НК, го е осъдил на „ГЛОБА“ в размер на 1 000 лева.

Със същата присъда е признал подсъдимия, О. А. О., с установена по делото самоличност, за ВИНОВЕН, в това, че на 03.07.2018 год. около 11:30 часа, в гр.С., обл.С. по ул.”Х.Б.”, с посока на движение от ул.”П. Х.” към ул.”П. Е.”, управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „Джип Чероки, с регистрационен № ., в срока за изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство, наложена му със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 18 - 0344 - 000058 / 09.03.2018 год. на Началника на РУ С. - Е. С. С., връчена му на 05.05.2018 год., влязла в законна сила на 20.05.2018 год., за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, поради което и на основание чл.343в, ал.3, вр. ал. 1, вр. чл. 54, ал.1, от НК го е осъдил на 1 /една/ година „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ и „ГЛОБА“ в размер на 500,00 лева.

ОТЛОЖИЛ е, на основание чл. 66, ал.1 от НК изпълнението на така наложеното на подсъдимия, О. А. О., с установена по делото самоличност, наказание 1 /една/ година „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 3 /ТРИ/ ГОДИНИ, считано от датата на влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК, е извършено групиране, като е наложено уи определено за изтърпяване най- тежкото наказание, а именно „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 1 /една/ година, като на основание чл. 23, ал. 3 от НК към определеното общо наказание „лишаване от свобода“ е присъединено наказанието „ГЛОБА“ в размер на 1 000 лева.

Отложил е , на основание чл. 66, ал.1 от НК изпълнението на така наложеното на подсъдимия, О. А. О., с установена по делото самоличност, наказание 1 /една/ година „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА” за срок от 3 /ТРИ/ ГОДИНИ, считано от датата на влизане на присъдата в сила.

В тежест на подсъдимия са възложени разноските по делото.

Против тази присъда е депозиран протест от РП С., по силата на който присъдата е атакувана частично- в частта по отношение на отказа на съда да наложи допълнителното кумулативно определено наказание – лишаване от право на подсъдимия да управлява МПС по чл.37,т.7 НК. С протеста се поддържа, че налагането на това наказание по чл.343г НК е задължително, във всички случаи на осъждане на подсъдимия по чл.343, 343а, 343б и чл.343в НК.

В протеста се съдържа искане за прилагане от въззивния съд на материалния закон- разпоредбата на чл.343г НК и да бъде определено и наложено наказание на подс. О., „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от ЕДНА ГОДИНА, считано от влизане на присъдата в сила.

Присъдата е атакувана от и защитника на подсъдимия О. А. – адв. Р. Т., първоначално с бланкетна по своя характер жалба, като незаконосъобразна и неправилна, постановена в нарушение на процесуалния и материалния закон.

Впоследствие с допълнителни писмени съображения, явяващи се неразделна част от жалбата защитникът Т. конкретизира оплакванията си и доводите, които ги обосновават, като застъпва становище, че от събраните доказателства не би могла по категоричен начин да се изведе фактическата обстановка, приета от първия съд, обвинението е недоказано. Съдът не е изпълнил задълженията си да осъществи подробен анализ на доказателствата и да приложи правилно материалния закон.

Жалбоподателят моли въззивния съд да отмени присъдата на РС С. и да постанови нова такава, по силата на която да признае подсъдимия О. А. О. за невиновен, като го оправдае по повдигнатото му обвинение за престъпления по чл. 343в, ал.3 НК и чл.270, ал.1 НК.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата си ведно с всички оплаквания против присъдата, доводи и аргументи, които ги

обосновават. Застъпва становище, че от събраните доказателства не може да се направи категоричен извод, съгласно чл.302 НПК, че подсъдимият е автор на престъпното деяние по чл.343в,ал.3 НК. Не биха могли да бъдат ценени показанията на свидетелите-очевидци полицейски служители, разпитани като свидетели по делото, като обективни и безпристрастни, поради предходни взаимоотношения между същите и привлечения към отговорност О. А. О., които се установяват посредством разпита на неговия баща- А. О.. След като бъдат изключени тези показания от доказателствената съвкупност, единствените други доказателства са косвени, които в своята цялост не биха могли да обосноват авторството на подсъдимия по непораждащ съмнение начин. Съществуват обстоятелства, от гледна точка на видимостта и атмосферните условия, които обективно са препятствали полицейските служители да възприемат водача на спряното за проверка МПС и да го идентифицират като подсъдимия. Още повече, че автомобилът е собственост на неговия баща. В зависимост от изложеното, защитникът, от името на доверителя си- подс. О., моли съда да отмени изцяло присъдата на РС С. и във въззивното производство да постанови нова присъда, по силата на която да признае подсъдимия за невиновен и да го оправдае по повдигнатите против него обвинения.

Към това становище изцяло се присъединява подсъдимият.

В последната си дума заявява, че е невинен и моли за отмяна на осъдителната присъда.

Представителят на СОП по същество на делото оспорва изцяло жалбата като неоснователна, твърденията на адв. Т. са опровергани по категоричен начин от съвкупната преценка на доказателствата.

Поддържа протеста, като в съдебно заседание по същество на делото въвежда ново оплакване, а именно, че РС С. е сторил процесуално нарушение, като в мотивите си изобщо не се е занимавал с отправеното искане от РП С. за налагане на допълнителното наказание- лишаване от право за управление на МПС на подс. О.. Не е изложил никакви съображения дали е основателно или неоснователно това искане, като застъпва становище, че в тази част е налице липса на мотиви – основание за отмяна и връщане за ново разглеждане от друг състав на РС С., за отстраняване на допуснатото особено съществено нарушение на процесуалните правила. Алтернативно- в случай,

че въззивният съдебен състав не уважи това искане и не върне делото, отправя искане за налагане от въззивната инстанция на допълнителното наказание- по чл.343г НК. Пледира същото да бъде наложено за срок от една година.Първият съд неоснователно е отказал да приложи разпоредбата на чл.343г, вр.чл.343в, ал.3, вр. ал.1 НК. Извън приложното поле на чл.343г остава единствено разпоредбата на чл.343в,ал.2 НК.

Въззивният съдебен състав, като разгледа жалбата и протеста на заявените основания, независимо от тях на осн.чл.314,ал.1 НПК осъществи цялостен служебен контрол по отношение на атакуваната присъда, в съответствие с приложимия закон, прие за установено следното:

Разпоредбите на НПК – всяка една по отделно и в своята цялост подчиняват действията на решаващия орган в съответната фаза и на страните и участниците в процеса на определени правила и изисквания, които поотделно и в своята цялост гарантират законосъобразността и справедливостта на финалния акт, с който приключва наказателното производство, като постановени в съответствие с основните начала създаващи правна сигурност и предвидимост в разумен срок, при пълноценна защита на правата на страните, при условията на равенство и състезателност.Спазването на процесуалните правила и норми представлява единствената и най-сигурна гаранция за функциониране на наказателния процес, според неговото действително предназначение и роля като защита и санкция, регулиращо и възстановяващо засегнати обществени отношения, създаващо стабилност, сигурност и справедливост за членовете на обществото, засегнати от инкриминирани деяния, така и – за извършителите на такива деяния.

Ето защо, въпросите за правилно и справедливо приложение на материалния закон, при контрол над постановената присъда могат да бъдат обсъждани и следва да намерят своя отговор по реда на въззивния контрол, едва след разрешаването на предварителния въпрос за процесуалната годност на постановения съдебен акт, дали контролираният съдебен акт- присъда/ решение е постановен в съответствие с императивните процесуални права, гарантиращи събиране на годни доказателства и доказателствени средства, дали не са засегнати в съществена степен правото на защита и останалите права, с които разполагат страните. Едва когато проверката на постановената присъда обоснове липсата на процесуално нарушения, явяващо се

съществено, въззивната инстанция би могла да ревизира приложението на материалния закон и справедливостта на наложеното наказание.

В този ред на мисли, настоящият въззивен състав, счита, че е препятстван в своята дейност да се занимае с оплакванията по приложението на материалния закон, с които първоначално е сезиран с подаване на жалбата и протеста по присъдата на първия съд – РС гр. С., тъй като съществуват основания да бъдат споделени оплакванията на представителя на СОП, против процесуалната годност на постановената присъда, изложени в пледоариите по същество на делото.

Цялостния контрол по отношение на атакуваната от страните присъда налага извода за сторено съществено процесуално нарушение, свързано с цялостната липса на произнасяне по отношение на направеното искане от представителя на РП С. при приключване на делото по същество за налагане на допълнително наказание на подсъдимия О. О. по чл.343г, вр.чл.343в, ал.3, вр.ал.1 НК – „лишаване от право да управлява МПС“ за определен срок. След като е признал подсъдимия за виновен, прилагайки материалния закон-разпоредбата на чл.343в, ал.3 НК, спрямо релевантните факти, установени въз основа на анализ на доказателства, съдът е следвало в мотивите си да даде отговор по каква причина не налага поисканото допълнително наказание – лишаване от права“, тълкувайки и прилагайки материалния закон и в тази насока да изложи собствените си съображения. В тази връзка би могъл да се съобрази или не- с отменителното решение на САС при възобновяване на делото по реда на чл.425 НПК, където е изразено и аргументирано ясно становище на извънредната инстанция по този въпрос /по н.д. №148// 2021г. на САС/, като дори е свободен да изложи свои собствени аргументи по приложението на закона, различни от тези на извънредната инстанция. Цялостното необсъждане и подминаване на този съществен въпрос по приложение на материалния закон, касателно предвидено, наред с основното и допълнително наказание, съставлява процесуално нарушение- липса на мотиви в тази съществена част на присъдата. Същото препятства подсъдимия, както и представителя на обвинителната власт да узнаят действителната воля на съда относно приложимостта на разпоредбата на чл.343г НК в случаите по чл.343в, ал.3 НК и да упражнят правото си на защита – против – според незаконосъобразния според тях съдебен акт, като аргументират собствената си позиция по тълкуване и прилагане на закона като противопоставят

собствени доводи и аргументи в противовест и оборвайки тези на съда. Когато такива съображения не са изложени от съда се осуетява по недопустим начин правото на жалба и на протест на насрещните страни. А правото на жалба против незаконосъобразните актове на съда съставлява най-съществена част, иманентно проявление на правото на защита, посредством което същото се проявява и реализира.

Не на последно място настоящата въззивна инстанция не е в състояние да упражни контрол и да ревизира становището на първия съд по приложение на закона, когато такова не е изложено. Настоящата инстанция, явяваща се контролираща по своя характер не е оправомощена от закона за първи път да излага съображения, като замества волята на контролираната инстанция. В такъв случай, СОС би допуснал на свой ред съществено процесуално нарушение, свързано с проверката на постановения съдебен акт и правото на страните да узнаят и упражнят правото си на инстанционен контрол по определен въпрос, явявайки се първа и единствена инстанция по произнасяне. Правомерното функциониране на въззивния контрол налага да разгледа, обсъди и ревизира изложени съображения по тълкуване и прилагане на закона, като ги определи като правилни или неправилни, но не да излага за първи път такива, замествайки първия съд в задължението му по чл.34 и 305,ал.2 НПК.

В контекста на изложеното по-горе е задължителната практика на ВКС, според която липсата на изложени съображения в съществена част на присъдата, представлява и се приравнява на цялостна липса на мотиви, съставляваща основание за отмяна. В конкретния случай допуснатото процесуално нарушение е от категорията на отстранимите, което подлежи на отстраняване „посредством законосъобразно повтаряне на процесуалното действие“ според ТР ОСНК 2/2002г. на зам. Председателя на ВКС Румен Ненков.

Изложеното по-горе обуславя и обосновава като единствен правомерен резултат от въззивния контрол отмяна и връщане на делото за разглеждане от друг състав на РС С. за отстраняване на допуснато съществено процесуално нарушение при аргументиране на постановения съдебен акт.

Настоящият въззивен състав, счита, че правомощията му за отмяна не са преградени от забраната по чл.335,ал.3 НПК, тъй като настоящият случай не

попада в хипотезата на тази разпоредба, създаваща забрана за втори път отмяна по чл.335,ал.2 НПК на невлезли в сила присъди. Правилото на чл.335,ал.3 НПК и само и единствено във връзка с чл.335, ал.2 НПК. Отмяната по н.д. 148/2021г. на САС е по извънреден способ по реда на чл.419 НПК и следващи, отнасяща се единствено до влезли в сила актове, систематичното място на възобновяването като извънреден способ е в глава 33 и няма приложение по глава 21 НПК, при липса на изрично прогласяване или препращане, по аргумент на характеристиките на наказателния процесуален закон като стриктен и формален и най-вече – не подлежащ да разширително тълкуване.

Водим от изложеното и на осн.чл. 334,т.1 вр.чл. 335,ал.2 НПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА присъда от 19.04.2022г., постановена по НОХД №162/201г. по описа на РС С. и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на съда за отстраняване на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____